

[Poul Møller.]

tidige overenskomster. Vi er nu i slutningen af oktober, og derfor ville det være rart, om den højtærede statsminister sagde: jeg er enig med det økonomiske råds formandskab, med samordningsorganets formandskab, i dets økonomiske bedømmelse.

Må jeg så i øvrigt gøre en stiltfærdig bemærkning om vismændenes rapport. Vi har set adskillige gange, at disse rapporter er sluppet ud til pressen. Jeg ved ikke, hvordan det er gået for sig, sådan noget ved man aldrig, men det er altså gået for sig. Ville det ikke være rimeligt, om det danske folketing i hvert fald fik den samme orientering fra vismændene, som alle de forskellige erhvervsrepræsentanter og organisationsrepræsentanter får? Det er noget urimeligt for os, der sidder i folketinget, at vi ikke kan få adgang til disse rapporter, medens så mange, der sidder uden for folketinget, har dem liggende på deres skrivebord rundt omkring i organisationerne.

Den højtærede statsminister har i mandags taget et initiativ, hvorved han har sikret en samtidighed i forhandlingerne om de økonomiske krav. Det har vi ikke noget at indvende imod; det kan måske være praktisk, det kan måske være rigtigt. Men selv om man går ind i en samtidig forhandling, bør vi ikke glemme, at tjenestemændenes forhold ikke kan sammenlignes med det almindelige arbejdsmarked. Altså en samtidighed, der skulle føre til en procentvis ensartet forhøjelse på arbejdsmarkedet og over for tjenestemændene, tør ikke engang finansministeren håbe på, det er der ingen af os der kan regne med. Vi husker alle statsministerens Esbjergtale forud for valget, hvor han talte om efterslæbsproblemet. Derfor håber jeg, at man også i arbejdsmarkedet erkender, at tjenestemændene har et særligt problem, således at man ikke her kan sige: hvis tjenestemændene får så meget, skal vi kræve lige så meget.

Spørgsmålet om skatte- og afgiftsbyrden i finansåret 1965-66 blev berørt ganske let i statsministerens tale, og vi er nu klar over, at regeringen i dag bedømmer det således, at det er nødvendigt at foretage en ekstra forhøjelse af skatte- og afgiftsbyrden ud over den, som de gældende love medfører. Det kan være, regeringen har ret i dette skøn; det kommer vi til at drøfte, når

finanslovforslaget foreligger. Men én ting er der for mig grund til at bemærke, og det er, at jeg kort før valget her i folketinget stillede et skriftligt spørgsmål til finansministeren om hans vurdering af statsfinanserne, netop fordi jeg mente, det lå således økonomisk, at vi næppe kunne gennemføre de synspunkter, der var fremme i valgkampagnen, tillige med de forhøjelser af tjenestemandslønningerne, der måtte forventes, og januarpristallets stigning og de sædvanlige og almindelige udgiftsstigninger på statsbudgettet, uden at man kom ud for en stærk belastning af dette budget. Ville det ikke have været rimeligt, om man forud for valget i svaret til mig her i folketinget — og de skriftlige svar har jo den samme værdi som de mundtlige her i selve tinget — havde givet oplysning om, at man måtte vurdere den økonomiske helhed således, at regeringen måtte forvente skatte- og afgiftsforhøjelser til foråret? Var det nødvendigt, at vi skulle over valgdagen, før regeringen kom med denne erkendelse? Jeg synes ikke, det havde været nødvendigt. Jeg synes, at det havde klædt regeringen bedre, om finansministeren havde svaret mig, således som statsministeren nu taler, med hensyn til de sandsynlige forventninger til foråret.

Må jeg så sige om skatterne i øvrigt, at jeg forstod statsministeren sådan, at han ikke mente, at det ville blokere de almindelige skattereformdrøftelser, at man samtidig arbejdede med et kildeskatforslag. Jeg er bange for, at det vil blive tilfældet. Jeg er bange for, at det stort set er de samme embedsmænd, der skal arbejde med kildeskatforslaget som med det skattereformforslag, der skal forberedes i regeringen, inden det fremsættes her i tinget, og jeg beder derfor meget om, at man nu giver førsteprioritet — for at bruge en vending, vi snart bruger ved enhver lejlighed herinde — giver fortrinsret for det arbejde, der skal samle folketinget, og lægger det til side i hvert fald foreløbig, som kun skal give udtryk for den socialdemokratiske politik.

Hvad boligspørgsmålet angår, skal jeg gentage mit løfte fra forleden dag om, at vi er rede til at forhandle sagligt om en ændret bolig- og huslejepolitik. Statsministeren ville snart i gang, og jeg siger, lige-